

0807 – 7. august

Og ingen innbygger skal si: «Jeg er syk». For folket som bor i den, har fått sin synd forlatt. Jes 33: 24.

Her ser vi at den syndsforlatelsen som ble kjøpt ved Kristi død, og som vi mottok ved troen, skal tilhøre oss i evighet. I den har vi en daglig og evig nåde.

Den skal altså ikke rokkes eller fratas oss på grunn av synden som henger så fast ved oss, som tynger oss, og som dessverre også bryter ut i oss. Så lenge vi ved troen blir i Kristus, skal vi hvert øyeblikk få eie en og samme nåde hos Gud. Fordi nåden kommer ikke av gjerninger. Selv er vi alltid like skyldige til fordømmelsen. Men i Kristus er vi alltid like rettferdige.

Alt i Det gamle testamente omtaler Herren det nåderiket som gjennom Kristus skal opprettes på jorden. I Jes 33 kaller han det «vår høytids by» og «Jerusalem». Og sier så senere om denne byen at «ingen innbygger skal si: «Jeg er syk». For folket som bor i den, har fått sin synd forlatt».

I den åttiniende Salme taler Gud om sin pakt med Sønneren (pakten om en evig nåde) over dem som Sønneren med sitt sonings blod kjøpte og bevarer, de som tror på ham, og som her kalles «hans (Sønnens) barn». Der sier han: «dersom hans barn forlater min lov og ikke vandrer etter mine dommer, dersom de vanhelliger mine lover og ikke holde mine bud, da skal jeg straffe deres overtredelser med staven, og deres misgjerninger med slag. Men min nåde vil jeg ikke ta fra ham, og jeg skal ikke la min trofasthet svikte. Jeg skal ikke bryte min pakt, og det som har gått ut over mine lepper skal jeg ikke forandre».

Og i Det nye testamente sier Johannes: «Mine barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige. Og han er selv soningen for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens».

Vi tar ikke her fram flere av de utallige trøstens ord om dette emne som vi finner i Skriften, men vil nå bare se nærmere på det ene.

I dagens tekst sier Herren at i denne byen, i nådens rike, skal ingen innbygger behøve klage og bekymre seg over at de er syke. For de har fått syndenes forlatelse. Fra Herrens side ligger det jo i dette at syndenes forlatelse jo i seg selv forutsetter at innbyggerne i byen har synder og skrøpeligheter. For ellers var det ikke nødvendig med noen syndenes forlatelse. Samtidig ligger det også i dette at syndene ikke skulle tilregnes, huskes på eller straffes. For det heter forlatelse. Det som da er forlatt, trenger vi ikke mer omtale eller engste oss for. For forlatt er forlatt! «Ingen innbygger skal si: «Jeg er syk». For folket som bor i den, har fått sin synd forlatt».

Dette budskapet taler også til oss om et spesielt forhold når det gjelder de enfoldige, oppriktige nådebarna. De tror nok syndene deres er forlatt. Men samtidig er det noe annet som de sukker og bekymrer seg over. Noe som de kanskje ikke vil kalle for synd, som er en svakhet hos dem, en mangel i deres kristendom, en feil, eller hva en skal kalle det.

De sier: Jeg tror nok at Gud forlater alle mine synder. Men jeg er så svak, jeg har den og den svakheten osv. Men nå samler Herren i dette ordet alt under navn av synd: «Ingen innbygger skal si:

«Jeg er syk». For folket som bor i den, har fått sin synd forlatt». Og denne forlatelsen tar bort, eller skjuler, all svakhet, så vi slipper si: «jeg er syk».

Hvor finnes en svakhet som ikke er synd? Loven krever jo hele mennesket; hjertet, tankene, følelsene. Derfor anklager den også alt disse gjør, når det strir mot Ordet. Og vi spør: Er ikke manglene i din kristendom synd? Er det ikke synd å være likegyldig, være treg til å lese Ordet og be, feig når det gjelder bekjennelsen osv.?

Men alt som er synd dekkes av syndenes forlatelse. Det står ikke at Kristus sonet håndens eller tungens synder, men all synd i hele mennesket. Når du ved troen blir i Kristus, da vil du også alltid lide over synden i deg. Men når du da alltid våker, ber og strir mot synden, da «er det ingen fordømmelse» over deg. For forlatelsen strekker seg over alt du er og har.

Over dette emnet sier vår kjære Luther: «Vi bør ta denne læren sterkt inn over oss. Så vi holder klart for oss at vår fromhet innfor Gud består i at vi lever på syndenes forlatelse. Det menneske som vil ha med Gud å gjøre, må vite at verken dets synd eller dets fromhet gjelder for ham».

Når det angår noe jeg skal gjøre, tenke, tale eller leve overfor Gud, eller overfor mennesker, da vil jeg leve et rett kristent liv, vokte meg for synden og gjøre flest mulig gode gjerninger.

Men straks spørsmålet er hvordan jeg har det med Gud, om jeg lever i hans nåde, eller hvordan jeg skal få den, da vil jeg ikke være noe annet enn en synder. For at dette budskapet om syndenes forlatelse også kan gjelde for meg.

Og da vil jeg dristig, i troen, si: Har jeg synder, så har Kristus rettferdighet. Hans hellighet er min hellighet. Nå er jeg på den plassen der syndene ikke kan nå meg.

Slik er det nådens rike, den herlige byen, som Herren talte disse ordene om: «Ingen innbygger skal si: «Jeg er syk». For folket som bor i den, har fått sin synd forlatt».